

PER AHLMARK:

KARLSSON HATAR ISRAEL

Under hela mitt vuxna liv har jag haft två drömmar: att få se Sovjetväldet falla ihop och fred uppnås mellan Israel och dess fiender.

Plötsligt får jag då höra av ambassadör Ingmar Karlsson (Svensk Tidskrift nr 3/93) att jag i stället tillhör dem som "fruktar en fredlig uppgörelse" i Mellersta Östern och har mina trognaste "stödtropper" hos muslimska fundamentalister. Detta bisarra angrepp är tydligen en följd av min granskning i Expressen (29/5 och 5/6 1993) av Karlssons hat mot Israel.

Han tvingar mig därför att åter hänvisa till några av de många smädelser, som man hittar i ambassadörens egna böcker "Gud med oss" (1984) och "De obotfärdigas förhinder" (1987).

Där kallar han den judiska nationen för "korsfararstat". Sionister och korsfarare har "byggt på kolonisering och erövring"; landet vilar på "en krigar etik". Karlsson hånar glädjen i väst efter att Israel räddade gisslan i Entebbe 1976 och förstörde Iraks atomreaktor 1981.

Sionismen har ett "egenintresse i antisemitiska strömningar", påstår han. Naturligtvis förfalskar han dessutom ordets innebörd och talar om "antisemitism mot araber".

Karlsson anklagar israelerna för att leva upp till Bibelns grymheter. Massakern i Deir Yassin kan "sägas ha följt de gammaltestamentliga påbuden". Jag påpekade i Expressen att detta språkbruk skulle ha platsat i Radio Islams sändningar.

Det är löjligt av Israel att göra rätten att existera till ett relevant "kriterium" för landets internationella relationer, menar Karlsson. Han låtsas att israeliskt jordbruk nedanför Golanhöjderna var upptakten till sexdagarskriget 1967. Han utslungar det oerhörda påståendet att Israel hyser rädsla för fred, eftersom "fred skulle få negativa effekter på det israeliska samhället".

Karlsson tycks kunna påstå vad som helst för att smutsa bilden av den judiska staten. Han har t o m hänvisat till Lennie Brenners "The Iron Wall", en bok som också har rekommenderats av det så

kallade Institute For Historical Review, centrum för förnekandet av Förintelsen.

Däremot har Ingmar Karlsson ofta skönmålat Assad-regimen i Syrien, som bygger på terror. Under 80-talet försvarade han ivrigt Syriens förtryck av landets judar, som hölls instängda i landet som ett slags gisslan. Ännu i år (Aftonbladet/Kultur våren 1993) påstår Karlsson att judarna i Syrien har "självstyre" som verkar "konfliktdämpande".

Avsky för Israel, skönmålning av Syrien – frågan om demokrati/diktatur är inte viktig för Ingmar Karlsson. Detta gick väl an i UD under Palme-Andersson-Schori-åren. Men att Karlsson under en borgerlig regering blivit ordförande i UD:s "idé- och analysgrupp" är svårare att förklara.

"Ahlmark är kanske rädd för att den skog han planterat på ockuperad mark skall hamna i Palestina", skriver Karlsson i Svensk Tidskrift. Vad menar han?

När jag lämnade politiken lät svenska vänner till Israel plantera en skog i mitt namn i Latrun, mellan Tel Aviv och

Jerusalem. Den ligger naturligtvis i Israel och på mark, som brukats av israeler sen landets gränser drogs upp 1949 i avtal mellan Israel och Jordanien. Ett område på båda sidor om gränsen blev demilitariserat, dvs militära installationer var förbjudna där. Men träd är inga vapen – skogsplantering är helt förenlig med demilitarisering.

Karlsson har hittat sin nya osanning i ett TV-program från 1979 ("Jerusalem – stad utan gräns"). Det var gjort av främst socialdemokraten Sigbert Axelsson, som i andra sammanhang dels har krävt att Israel ska utplånas, dels har försvarat Ahmed Rami.

Radionämndens omdöme 1980 om Axelssons program var dess hårdaste någonsin. Det bröt mot radiolagen, hade "redigerats på ett vilseledande sätt", gett tittarna en "felaktig uppfattning" och stred mot "kravet på saklighet".

Det är rimligt att avge liknande omdömen om Ingmar Karlssons egna inlägg.